

Тијана Јокић

НАШ ЖИВОТ

IkaArt Studio

Тијана Јокић
НАШ ЖИВОТ

Издавач

Аутор

Лектура и коректура

српског језика

Аутор

Лектура и коректура

руског језика

Марија Бујић

Илустрације

IkaArt Studio

www.laprimavera.rs

Прелом текста

IkaArt Studio

Дизајн корице

IkaArt Studio

Тираж

300 примерака

Штампа

Dinex - Београд

ISBN 978-86-904064-0-1

Тијана Јокић

НАШ ЖИВОТ

Београд, 2022

Тијана Јокић

НАШ ЖИВОТ

IkaArt Studio

Твоја поезија

Твоја поезија је дивна,
у њој видим себе,
не треба да гледам у твоје очи,
да бих сазнала волиш ли ме,
речи љубави шапуће ми твоја поезија.

Твоја поезија је прекрасна,
она је о мени,
није потребно да ми то кажеш,
ја свој одраз у њој видим.

Твоје поезија је чудесна,
у твојим песмама живим ја,
жена јединствена,
непоновљива.

Некада у твојим песмама спавам
и ти мораш да ме пољубиш,
како бих се пробудила,
своје очи отворила,
за тебе живела.

Некада весела певам,
јер волим,
волим управо тебе,
а ти срећан,
у својим стиховима,
ствараш срећну мене.

Некада тужна седим и плачем,
а ти, мислећи
да те не волим,
тужан,
у својим стиховима,
ствараш тужну мене.

Али свеједно,
твоја поезија је дивна и чудесна!
А ја, ко сам ја?
Ја сам твоја муза!

Ти волиш мој лик,
чак да си га и сам створио,
свеједно,
ти волиш мој лик.

Та љубав те надахњује
и мени су посвећене све твоје песме.
Јер ја сам твоја муза
и због мене је настала твоја поезија!

Бива понекад

Бива понекад,
да се наше мисли и осећања сусрећу.
То моја душа шапуће,
жели она да је чује душа твоја,
да започну разговор,
свакодневном говору несхватљив,
бива тако понекад.

Бива понекад,
да са тобом,
као у другој стварности,
разговарам.
И тако ми је пријатно, светло и топло,
моје срце је задивљено,
моја душа пева.

Наша се срца и душе
ван времена сусрећу,
тајанствени разговор започињу,
бива тако понекад.

Бива понекад,
води ме душа моја ка души твојој,
по чудесном, чаробном путу,
на коме се оне усхићене срећу,
започињу само њима разумљив,
душевни разговор,
бива тако понекад.

У истом граду

У истом граду живимо,
а да се сретнемо не можемо.
Тако смо близу, а тако далеко...
Када се ја успављујем, ти се будиш.
И тако је увек.

У истом граду живимо,
али не можемо бити заједно.
Као да је у нашем граду много светова,
међусобно раздвојених.

У једном свету живиш ти,
у другом ја,
и иако једно друго осећамо,
ми не можемо бити заједно.

У једном трену,
разни се светови преплићу.
При таквом распореду планета,
отвара се за нас нови свет.

У новом свету,
рођеном укрштањем два стара света,
ми можемо бити заједно,
у истом граду.

Тачно у десет сати увече

I

Тачно у десет сати увече,
она ће ући у ту дворану.
И биће тако, као да је нико никада,
није знао, ни видео.
У тој дворани, међу непознатим лицима,
она неће приметити никога осим тебе.

Тачно у десет сати увече,
она ће ући у ту дворану.
И међу многим непознатим лицима,
ваше ће се очи срести.
Ти ћеш је одмах препознати,
јер је она твоја љубав.

Цео живот си је чекао,
о њеним си очима, уснама маштао,
маштао си о сусрету ваших очију,
али никако ниси могао да знаш,
да ће то бити управо овде и сада,
у тој дворани,
међу многим непознатим лицима,
тачно у десет сати увече.

Ни она то није могла да зна,
када је дворану улазила.
Цео живот маштала је да те сретне,
да види љубав у твојим очима
и поново осети да је жива.

Чудно је то, што сте обоје,
све присутне у дворани знали.
Али када је она у дворану ушла -
у црној хаљини је била,
тачно у десет сати увече -
њене блиставе очи,
нису препознале никога, осим тебе.

Међу непознатим лицима,
она је само у тебе гледала,
у твојим је очима видела себе.
Ти си у црном оделу стајао,
када си њену лепоту угледао.
У њеним си очима препознао себе
и знану ти тугу.
Од тог тренутка,
нису препознавао више никога,
осим ње.

Тачно у десет сати увече,
у дворани, вама непознатих лица,
сусреле су се ваше тужне очи,
ваша усамљена срца.

Тачно у десет сати увече,
наступила је тишина.
Све се око вас зауставило,
све се замрзло у тренутку вечности,
и међу многим непознатим лицима,
која су се губила у измаглици,
она је јасно видела само тебе,
а ти си јасно видео само њене очи.

Једно другом сте пришли,
у дубину њених очију си погледао,
пољубац вечности јој поклонио,
за руку је узео
и дворану сте заједно напустили.

Дворана је била ваша станица,
станица сусрета ваших срца,
станица ваше љубави
и краја ваше туге и усамљености.

Из те дворане,
ваше станице,
у воз сте ушли,
врата воза су се затворила
и возом љубави сте отишли.

II

Све се то десило тачно у десет сати увече!
Тада су се казаљке на сату зауставиле,
вечност је ушла у дворану,
претварајући је у станицу,
станицу сусрета заљубљених срца,
станицу на којој је дошао крај
њихове туге и усамљености.

Вечност је почела да напушта дворану,
када су жена у црној хаљини
и мушкарац у црном оделу,
заједно ка возу кренули.

Разишла се магла,
прекинула се тишина,
сат је поново почео да куца,
људи у дворани,
као да су се из сна пробудили.

Две црне силуете у даљини су видели,
једну у црној хаљини,
другу у црном оделу.
Оне су се приближавале некој станици,
тамо их је воз чекао,
а када су се врата воза отворила,
црна хаљина и црно одело
у бело су се пребојили,
две беле силуете у воз су ушле
и возом отишле.

То је било све што су присутни
у дворани видели.
Затим су заборавили све што су видели
и својим су се уобичајеним разговорима
и пословима вратили.

Али тачно у десет сати увече,
десило се чудо!
И независно од тога,
што нико од присутних,
чудо није приметио,
вечност је ушла у дворану,
претворивши је у станицу.

Тачно у десет сати увече!

Наруквица од звезда

Наруквицу ћеш ми ставити,
нећу те питати зашто,
ни одакле ти,
носићу је, знајући,
да је она поклон твог срца.

Увек када је погледам,
подсетиће ме на тебе,
видећу у њој твој лик
и знаћу да она представља
нашу љубав.

Та наруквица није скупочена,
али је јединствена и посебна.
И нико осим тебе
не би могао да ми је поклони,
јер ти си је направио
и у њој нашу љубав сачувао.

Створио си је од звезда,
са неба си их скинуо,
само за мене,
звездану наруквицу направио.

Наруквица од звезда обасјава очи моје,
љубављу оне блистају.
У њој ја видим очи твоје,
али и очи своје.
Звезде, које си за мене са неба скинуо,
одраз су наших очију,
наше љубави.

Наруквица од звезда,
заувек ће на мојој руци блистати
и по њеном сјају ти ћеш ме увек наћи!

Чак и ако смо на различитим крајевима
света или универзума,
ми једно друго не можемо да изгубимо,
јер су наше судбине у звездама записане.

Наруквица од звезда на мојој руци сија
и пут ка мени ти показује.

Шта желе очи твоје?

Шта желе очи твоје?
Зрак светлости сунца
или можда кише кап?
А можда желе да виде баш мене?!

Шта се то скриво у очима твојим?
Да ли је то светлости зрак
или можда мрак и црни облак?
А можда сам се у очима твојим скрила ја!

Шта се десило са очима твојим?
Светле ли оне као дуге после кише?
Ходам ли ја по дуги једној,
доносим ли мир души твојој?
Или си ти немиран,
зато што не видиш мене,
јер ја скривена живим унутар тебе.

Једном ћеш ме ти видети,
пред тобом ће се жена појавити.
Њен лик биће мога лика одраз.
Ти ћеш је заволети и схватићеш
да је она твоје сродно срце и срећа твоја.

Шта желе очи твоје?
Мислим да желе да виде баш мене!

Ти

Ти си ми близак, и далек,
некада присан, некада стран.
Надахњују ме твоје речи,
када ми их поклањаш.
Оне имају непознату,
незамисливу дубину,
у којој се растварам.

Када твојих речи нема,
душа ме боли,
та ме бол убија,
тако желим да чујем твоје речи!

Желим да се растварам у њиховим дубинама,
желим да се сретнемо у подводном дворцу,
на дну океана,
да шапућемо речи љубави у тишини,
да од свакодневице будемо далеко,
да осећамо љубав дубоко у нама.
Тако желим...
Али то су само моји снови,
јер си ти ретко поред мене.

Када долазиш,
доносиш са собом вечно пролеће.
Моје срце бива опијено
првим зрацима сунца,
јарким, мирисним цвећем,
целим твојим бићем,
а највише речима твојим.

Опија ме твоје присуство,
а затим... Шта затим?
Затим ти одлазиш,
а ја не могу да поднесем твоје одсуство!

Односиш са собом пролеће,
остављаш ме саму,
да у тами, у хладноћи,
чекам зиму.

А ја се чак ни не вређам,
волим те тако јако,
да се ни увредити не могу.
Само чекам,
чекам твој повратак
и свој спас.

Ти...

Витез мог срца

Ти си витез мог срца,
његовог невидљивог лица.
Чуваш га,
никоме да га повреди,
не даш.

У нашој дивној тврђави,
горе ватре љубави!
Када ниси поред мене,
тугом су ми дани испуњени,
твоје ми очи недостају,
недостаје ми додир твојих руку.

На врху тврђаве тада стојим,
твој повратак чекам.
Срце почиње да пева од радости,
када те у даљини, у магли,
видим како долазиш,
јашући на коњу,

Брзо се спуштам,
желим да те сретнем,
да свежи поветарац осетим,
да искру љубави у твојим очима приметим.

Даљине се у близине претварају
и ти си већ поред мене,
нежно ме гледаш,
грлиш ме јако,
моје усне, моје лице љубиш,
тихо шапућеш:
„Ти си ми све, вољена моја!”

У нашу тврђаву улазимо,
врата за собом затварамо,
дуге дане и ноћи заједно проводимо,
никога не пуштамо.

Само ти и ја,
у нашој тврђави
и са нама наша љубав.
Љубимо се,
изнова и изнова горимо
у ватри страсти,
налазимо се у њеној власти.

Године пролазе...
У магловитим смо крајевима сада,
нашу тврђаву не видимо.
Али она је у нашим срцима сазидана,
на темељима љубави је изграђена.
И зато чаробношћу својом,
штити наша срца, нашу љубав
и ми јој се увек враћамо.

Ти си мој јединствени витез,
волим те бескрајно
и поклањам ти свој живот.
Ти штитиш мене,
моје срце и нашу тврђаву,
јер ти си витез мог срца
и читавог мог бића.

Некада мислим на тебе

Некада мислим на тебе, некада не.
Долазиш у моје мисли одједном, неочекивано.
Осећам тада присуство љубави,
али и туге, и чежње,
јер у стварности ти ниси поред мене.

Волиш ме у мојим мислима,
грлиш, љубиш...
И ми као да и нисмо из овог века,
из нашег, садашњег времена,
као да смо из прошлости дошли,
и таква је и наша љубав,
старинска, нежна, страсна...
И она као да је из прошлости,
задивљујућа, прекрасна...

Можда је у нашим прошлим животима,
баш она наша срца повезивала.
Наша су се срца у садашњости препознала,
сетила су се те љубави
и поново се повезала.

Некада мислим на тебе,
и истовремено ми је на души
и лако, и тешко.
Лако, због љубави,
која ми срце испуњава
и осмех на лице враћа.
Тешко, јер ниси поред мене
и бојим се да нећеш ни бити.

Затим нестајеш из мојих мисли,
нема те у свакодневним дешавањима.
Не мислим тада на тебе,
само понекад осетим необјашњиву тугу,
и чекам...
Чекам твој повратак у моје мисли
и потајно се надам,
да некада и ти на мене помислиш.

Волим те без разлога

Ми смо се растали заувек

Ми смо се растали заувек!
И можда и није требало да се растајемо,
али ми смо се ипак растали,
вероватно је таква била судбина.

Разлог нашег растанка,
још увек не могу да схватим.
Зашто те тада нисам задржала?
Зашто ти „остани” нисам рекла? Не знам.
Биће да сам своју судбину испуњавала.

Ми смо се растали заувек,
и често мислим о нашој последњој шетњи,
о мом последњем погледу на тебе,
у тами пуне улице.

Памтим твој последњи позив,
твој дрхтави глас,
свој хладни одговор.
А затим,
шта затим?
Затим није било више позива,
није било твог гласа,
није било мог одговора,
нити нашег новог свитања.

Ми смо се растали заувек,
и можда је разлог нашег растанка
био сасвим неважан,
али ми смо се ипак растали,
вероватно је таква била судбина.

